

SANCTI HUGONIS EPISTOLÆ ET DIPLOMATA.

I.

Ad archiepiscopum et canonicos Ecclesiæ Turonensis.—Epistolam Cruciferorum de rebus in Oriente

(Exstat hoc S. Hugonis epistolium ad calcem epistole Cruciferorum ducum, quæ est inter litteras Godefridi regis quarta. Vide Patrologiæ tom. CLV.)

I.

Charta Hugonis episcopi Gratianopolitani, vetantis ne mulieres Carthusiam accedant.

(MABILLON, *Annal. Bened.*, t. V, p. 646, ex archivo Carthusiæ Majoris.)

Hugo Gratianopolitanæ Ecclesiæ vocatus episcopus, presbyteris et laicis in Gratianopolitano episcopatu commorantibus, æternam in Domino salutem.

Quomodo fratres nostri Chartusiæ monachi Deo placere desiderant, mundus quem fugiunt, et loci in quo habitant asperitas et solitudo satis probant. Quorum desiderio, quoniam pax et quies maxime necessariæ sunt, supra pontem, qui terminus possessionis eorum est, ad removenda ea quæ proposito eorum contraria sunt, domum ædificari consulimus et præcepimus. Rogamus itaque dilectionem vestram, et auctoritate divina injungimus ut femine per terram eorum nullatenus transeant, neque viri arma portantes. Præter ea infra terminos ipsorum possessionis, piscationem et venationem et avium captionem, ovium vel caprarum, atque omnium domesticorum animalium pascua et transitum prohibemus. Obedientes monitis nostris divina clementia in gratia sua multiplicet, et in omnibus bonis quæ ibidem a servis Dei geruntur, vel usque in sæculi finem gerenda sunt, eandem, quam habere ipsi cupiunt, partem tribuat. Inobedientes vero divino judicio reos relinquimus, et sæculari potestate puniri faciemus.

Datum mense Julii, anno 1084.

III.

Charta Leotardi filii Willelmi pro feudo cellariæ episcopalis.

(*Ibid.* ex tabular. Ecclesiæ Gratianopolitanæ.)

Ego Hugo Gratianopolitanus episcopus, notum facio omnibus, quod Humbertus Pilosi, et Dodo de Gratianopoli, et Guigo Lacensis, et Rostagnus fuerunt mecum in placito quod primum fecit mihi Willelmus Leotardus; dereliquit igitur mansum unum, quem sicut ibidem testibus comprobatum fuit, mentitus fuerat se habere pro feudo cellariæ; et quia mansum dereliquerat, et nihil aliud se habere pro cellaria dicebat, prædictis viris laudantibus, dedi ei

A quoque anno pro feudo cellariæ decem solidos, et victum sibi soli in domo mea quamdiu ego ibi manerem, et prorsus nihil aliud dedi vel conveni ei. Postea vero Guigo Geraldus fecit ei fori factum in cabanaria quam habebat Miseriaci, et in placito quod habuit cum Guigone Geraldo, ante me confessus est istam cabanariam esse feudum antiquum cellariæ quam celaverat, in primo placito, cum reliquit mansum, et cum mentitus est nihil habere pro feudo cellariæ; et cum injuste et per subreptionem extorsit nobis decem solidos in unoquoque anno, post mortem vero ejusdem Willelmi fecerunt mihi placitum filii sui Beto, Leotardus et alii fratres eorum, et dedi eis antiquum et verum feudum, scilicet cabanariam Miseriaci quam celaverat pater eorum, et quam sub testimonio bonorum virorum confessus fuit esse antiquum et verum feudum episcopalis cellariæ, ipsam dedi eis pro feudo cellariæ, et casamenta et cortilia quæ habent Gratianopoli, et unum furnum qui est juxta Calomentum illorum, sive juxta domum Stephani Coaiz, et in domo mea quamdiu ego ibi manerem victum uni soli, decem vero solidos quos pater eorum extorserat, mihi retinui, et prorsus nihil aliud dedi eis, et hoc fuit in placito et conventionem constitutum, ut Leotardus in officio cellariæ nullum alium prorsus per se vel sub se habeat, sed si Leotardus in suam personam claves tenere noluerit, vel si tenuerit, et res episcopales defendaverit, ego committam eas cuicumque volvero, similiter omnes successores mei; ipse vero habeat feudum, et alii utilitati nostræ domus deserviant. Testes sunt istius chartæ, Restagnus, Guigo de Lanz, Odolricus, Gualdinus, Fulco, canonici Gratianopolitanæ Ecclesiæ, et Guigo conversus, et alii plures, postea reddidi eis in feudum decem solidos quos retinueram.

IV.

Chartæ quirpillionis factæ per Leodegarium de Clariaco et alios, Hugoni episcopo Gratianopolitano, de tota terra de Fabriis.

(*Mémoires pour l'histoire du Dauphiné* tom. I, p. 134.)

In nomine Patris, etc.

Ego Leodegarius de Clariaco, et Petrus Mallenus, et Jarento Ruffus, et mater et uxor ipsius, et Langerius presbyter frater ejus, et Silvius de Clavaissone nos omnes per fidem et sine enganno quirpivimus, et donavimus totam terram de Fabriciis Deo et B. Mariæ, et S. Vincentio, et B. Donato, et Hugoni Gratianopolitano episcopo cui pro jure episcopatus Rotmanis adjudicata fuerat, et omnibus successoribus suis in perpetuum tenendam et possidendam. Et

nos juravimus quod prædictam terram, neque bona A
quæ ex terra procedunt, tollamus episcopis Gratia-
nopolitanis, nec aliquis consilio vel consensu nostro:
hujus guirpilionis sunt testes, ipse Hugo Gratiano-
polititanus episcopus, in cujus manu fuit factum, et
Vilhelmus de Clariaco, et Obrias Gratianopolitanus
Ecclesiæ decanus, Guigo prior S. Donati, Vilhelmus
monachus S. Gotfredi, Petrus Stephanus Magalo-
nensis Ecclesiæ canonicus, qui hanc chartam scri-
psit, Oldricus procurator episcopi, Ademarus Ca-
biscolus S. Donati, Atenulphus Guaniola, Bortellus
episcopalis et duo filii ejus Hugo et Petrus, Vilhelmus
Bruno, Petrus de sancto Andrea, marescallus epi-
scopi, Rodulphus de Alavardo nepos prædicti de-
cani.

Facta est charta ista in mense Maio anno ab In- B
carnatione Domini 1128, feria v, luna xxi.

V.

*Guerpitio de decima facta a Petro Gorga Hugoni
episcopo Gratianopolitano.*

(Ibid. p. 135, ex tabulario Ecclesiæ Gratianopolitanæ.)

Notum sit filiis Gratianopolitanæ Ecclesiæ præ-
sentibus et futuris quod Petrus Gorga, et ejus uxor,
et soror uxoris ejus reddiderunt et guerpiverunt Deo
et beatæ Mariæ, et S. Vincentio, et episcopo Hugo-
ni, et successoribus suis decimam quam ipsi habe-
bant in cabanaria quam tenent de Aimone vetulo,
sicut ipse Hugo melius intellexit ad utilitatem suam
et successorum suorum. Hæc guerpitio facta est in
manu ejusdem, in præsentia Petri de Visilia, et
Geraldii de Savoia, et Guidonis conversi et Malleni
cellarii comitis.

ORDO RERUM

QUÆ IN HOC TOMO CONTINENTUR.

COSMAS PRAGENSIS.

CHRONICA BOHEMORUM.	
Prolegomena.	9
Prologus ad severum Melvicensem.	55
Item ad magistrum Gervasium prælatio.	55
LIBER PRIMUS.	57
Proœmium libri II.	121
LIBER SECUNDUS.	121
Apologia in librum tertium.	187
LIBER TERTIUS.	187
CANONICI WISSEGRADENSIS CONTINUATIO	CO-
SMÆ.	213
MONACHI SAZAVENSIS CONTINUATIO.	275
De chronica sancti Iheronimi et compositione anno-	
rum.	275
De exordio Sazavensis monasterii.	275
De probitate Wladislai regis et fratris ejus Theobaldi	
ducis.	293
CANONICORUM PRAGENSIIUM CONTINUATIONES	
	299
— Wenceslai I regis historia.	309
II. — Annalium Pragensium pars I.	313
III. — Annales Otokariani.	323
IV. — Annalium Pragensium pars II.	359
V. — Annalium Pragensium pars III.	363
ALBERICUS AQUENSIS.	
Notitia.	387
HISTORIA HIERSOLYMITANÆ EXPEDITIONIS.	389
LIBER PRIMUS.	
CAPUT PRIMUM. — Proœmium operis.	389
CAP. II. — Quomodo Petrus eremita primus auctor existi-	
terit expeditionis in Jerusalem.	389
CAP. III. — Quomodo patriarcham adierit.	390
CAP. IV. — Quid patriarcha Petro responderit, et quomodo	
auxilia Christianorum invitaverit.	390
CAP. V. — Quomodo majestas Domini Jesu in somnis	
Petro apparuerit eumque allocuta sit.	391
CAP. VI. — Quomodo Petrus Roman venerit, legationem	
apostolicam retulerit, et de terremotu.	391
CAP. VII. — De quodam Waltero eunte Hierosolyman,	
quid egerit vel quid pertulerit.	392
CAP. VIII. — Quomodo Petrus, cum copioso exercitu	
tendens Jerusalem, vindictam sociorum in Hungaria fe-	
cerit.	393
CAP. IX. — Quomodo Maroam fluvium cum difficultate	

transierit.	394
CAP. X. — Quomodo duci Bulgarum obsides dantur :	
quibus receptis gravis contentio cum Bulgaris oritur.	395
CAP. XI. — Quomodo dux exercitum insecutus plu-	
rima diripuerit.	396
CAP. XII. — Quomodo, Petro cum exercitu causa pacis	
obviam duci regresso, plurima juvenus prostrata sit.	396
CAP. XIII. — Qualiter exercitus ex magna parte di-	
spersus sit, et iterum ad triginta millia adunatus.	397
CAP. XIV. — Quomodo imperator Petro legatos di-	
rexerit, ut veniret Constantinopolim.	398
CAP. XV. — Quomodo Petrus secundam imperatoris le-	
gationem acceperit, ut Constantinopolim naturaret iter.	399
CAP. XVI. — Quomodo Petrus et exercitus ab impera-	
toe benigne susceptus sit, et deinde mare transierit.	399
CAP. XVII. — Quomodo in terra urbis Nicææ juvenus	
prædam fecerit, et castellum quoddam Solymani ceperit.	400
CAP. XVIII. — Quomodo Solymanus dux, congregatis	
Turcis, prædictum castrum expugnaverit, quosdam capti-	
vos duxerit, reliquos occiderit.	401
CAP. XIX. — Quomodo exercitus per dies octo Petrum	
expectaverit, et quomodo quosdam Turci de exercitu	
decollaverunt.	402
CAP. XX. — Quomodo exercitibus, ad ultionem socio-	
rum armatis, Solymanus cum multa manu occurrerit pu-	
gnaturus.	402
CAP. XXI. — Quomodo Turci cum Christianis graviter	
confluxerunt.	403
CAP. XXII. — Quomodo Turci infinitam multitudinem	
Christianorum peremerunt.	404
CAP. XXIII. — Quomodo tria millia Christianorum qui	
evaserant, a Turcis obsessi, imperatoris auxilio liberaban-	
tur.	404
CAP. XXIV. — Quomodo quidam Godescalcus magnam	
manum in eandem expeditionem contraxerit.	405
CAP. XXV. — Qualiter omnis exercitus Godescalci in-	
solenter agens in Hungaria peremptus sit.	406
CAP. XXVI. — Quomodo ex diversis regnis copiosa gens	
in eandem expeditionem adunata sit.	407
CAP. XXVII. — De strage Judæorum Coloniae.	407
CAP. XXVIII. — De simili strage facta Moguntiae.	407